

Весняні вечери.

Присвячую

Арусі Хоминській.

Тоді сонце буде низько над заходом.

Його золоті проміння будуть лягати на землю, що пасмами з'орана, пасмами покрита зеленою, і будуть цілувати на добраніч її чоло. Як мама рідна вповиваючи дитину кладе її до сну.

З далеких піль будуть вертати орачі з плугами, що будуть вилискувати ся до сонця. Вони будуть снувати ся одні за одними спадистими, мережаними горбками і будуть погейкувати на воли. Будуть зближати ся повагом у село, а на зустріч їм будуть вибігати маленькі діти.

Десь зпоза тих горбочків буде летіти уриваний голос пастихувів і бляєнь овець; здойметь ся курява, що посунеть ся сільськими доріжками, засадженими вербами і закотить ся в село.

Тай ті поля і ниви, що цілий день роїли ся людьми, попустіють і поглухнуть; ціле весняне життя по них буде тікати в село, під стріхи...

А сонце, як велика огниста куля, буде котити ся за гори. Воно закрасить кровю ціле небо і ті хмари, що на ній зависнуть. Такі будуть хвилі...

Відтак ті рожеві і золотисті хмарки потахнуть і розплинуть ся в безконечну синяву неба.

Останні проміння будуть тікати летом за сонцем. На вікнах погасне їх усміх, почорніє ріля, а озимина і дерево обсують ся темним оксамітом.

Буде смеркати...

Поволи уступати-ме вечірня заграва все на захід, а темна тїнь землі буде вповивати село. Селити-ме ся по з'ораних полях, по зелених житах і конюшинах, буде обсновувати хати і білі від цьвіту вишні. Обвивати-ме темною плахтою верби і вербові корчики і чорні хрести при дорогах. Все далі й далі буде стелити ся в своїм поході...

А над селом буде хилити ся темно-голубе небо і всі зьвізди, що вслухувати-муть ся в тихі шепоти весняної природи.

То здалека буде доносити ся шум ріки по каміню і голоси безлічи жаб і хмарки сивої мраки, що стелити-ме ся по долинках.

І тихенький вітрець буде будити ся, плисти по-при землю і колисати зеленими вершками озимини. Леготом своїм хитати-ме совні листки і буде всотувати ся в білий цьвіт вишень... Так тихо, тихонько...

І немов боячи ся нарушити той чарівний, сьвятий сунокій вечера, малий хлопчина буде ходити легенько по мягкій траві. Йому буде так легко на серці, так мило... Він буде дивити ся в небо засаджене безлічю зір, слухати ме таємної пісні природи і буде молити ся. Не молитвою слів він буде молити ся, але молитвою душі. Що в тій молитві сама душа, чиста і сьвята, лине до Бога, не судді строгого, а до тата найліпшого. Але тої молитви ніхто сказати не годен, може її лише відчути глибоко...

То так хлопець буде молити ся.

Він слухати-ме, як десь далеко на полянах тужлива парубоцька пісня відівветь ся і за нею ще тужливійша сопівка. І в його серці розвалить ся така велика любов до людей, усіх, усіх...

Він буде сідати під цвітучою яблінкою на мягкій, оксамітній траві. Його головка буде опадати поволи і він буде засипляти. Сон ясний як промінь сонця буде снувати ся йому поперед очи.

Але мама вийде з хати і візьме його на руки і пригорне до грудий і буде цілувати з любовю його гладеньке чоло.

Так тихо, тихо...

Лише темно-голубе небо засіяне зьвіздами, буде хилити ся над селом...

Боже, чому-ж так скоро минули для мене весняні вечери, ті одинокі щасливі хвилі в моім життю!

Лесь Сп...

